

BESANI

www.besani.rs
Bulevar Mihajla Pupina 10g
Beograd

DIREKTOR

Goran Stojičić

LEKTOR I KOREKTOR

Besani

KORICE

Besani

PRELOM

Besani

ŠTAMPA

Junior, Beograd

Tiraž: 100 primeraka

Beograd, 2026.

SRCE KROZ OLUJU

Radmila Ignjatović Bodirosa

„Jednom kada oluja prođe, nećeš se sećati kako si je preživeo. Nećeš biti siguran ni da li je oluja zaista prošla. Ali jedna će stvar biti sigurna. Kada preživiš oluju, nećeš biti ista osoba kao pre oluje. Upravo zbog toga oluje i postoje.“

Haruki Murakami

Ne mogu da dišem. Koraci mi odjekuju ulicom dok hodam bez cilja. Grad je mutan, svetla blede u mojim suzama. Držim papire u rukama, ali prsti mi se tresu toliko da jedva mogu da ih zadržim kako ih ne bih ispustila. Na njima, pred mojim očima, plešu slova, mutna i nerazaznatljiva od suza koje ne prestaju da naviru. Kao da su mi ukrali dah - ne mogu da dišem, a misli mi beže u stotinu pravaca, ali se nijedna ne zadržava dovoljno dugo da bih je obuhvatila. Srce mi udara u grudima, a osećaj da se ceo moj svet opasno klima ne prestaje. Ispred mene je samo praznina, neizvesnost koja me guta. Pozivam Sofiju, ali mi glas puca svaki put kada izgovorim njeno ime. Osećam grč u grlu, težinu koju ne mogu da izbrišem.

– Sofija... Sofija, molim te, javi se! – cvilim sebi u bradu.

– Halo – poznati glas odzvanja sa druge strane slušalice i tada se potpuno lomim. Briznem u plač, suze padaju nezaustavljivo dok drhtim u nemogućnosti da izgovorim ono što osećam. S druge strane, tišina obavija Sofijin glas. Pre samo nekoliko trenutaka bio je opušten, a sada se u njemu oseća briga. – Katja, šta je bilo? Plačeš...

– Nalazi... – uspevam da progovorim, ali odmah zastajem, gušeći se u sopstvenim suzama. Kako da kažem naglas ono čega se najviše bojim?!

– Kakvi nalazi? O čemu pričaš? – sada osećam blagu

nervozu i napetost u njenom glasu. Sofija nikada nije volela nagle vesti i već mogu da zamislim njene skupljene oči i boricu na sredini čela dok se mršti.

– Moja mama... doktor sumnja na adenokarcinom, ali nisu sigurni dok se ne uradi kolonoskopija – govorim boreći se za vazduh. Imam osećaj da mi veliki kamen pritiska grudi i poslednjim atomom snage se borim da dođem do daha. – Krvna slika je loša, a antigen na karcinom... sve upućuje na to, Sofija! – Osećam kako mi srce lupa, kao da moje telo više nije pod kontrolom.

– Bože, kako je uopšte posumnjao na to? I kako je bilo ko od vas posumnjao da teta Ana ima karcinom? – pita me Sofija dok joj je glas sve tiši kao da ni sama ne veruje šta čuje.

Duboko uzdišem, pokušavam da smirim disanje, ali uzalud.

– Mama je primetila da joj je stomak neko vreme neobičajeno nadut, malo pomalo, izgubila je apetit, zatim je počela da primećuje čestu vrtoglavicu i krv u stolici. Otišla je u laboratoriju, uradila krvnu sliku i antigen. Sve to je uradila bez mog znanja. Kada su stigli rezultati, predala ih je doktoru, a ja sam ta koja je odlučila da ode po mišljenje – Glas mi puca, ali nagonim sebe da kroz isprekidano jecanje nastavim – Mislila sam da nije ništa strašno. Zato sam odlučila da posle predavanja odem do ordinacije. Doživela sam šok kada mi je zabrinutim glasom rekao da vesti nisu baš najbolje. Umalo se nisam srušila kada sam čula njegovu dijagnozu. Pokušao je da me umiri rekavši da ništa još nije zvanično dok se ne uradi kolonoskopija, ali ja ga više nisam slušala. Samo

sam sedela na stolici dok mi je u ušima odzvanjalo „adenokarcinom“.

– Šta da radim, Sofija? – pitam je očajno – Kako da kažem mami da možda ima rak?! Kako da joj srušim svet i promenim život?!

Ćutimo na trenutak. Sofija ne zna šta da kaže, a ja jedva stojim na nogama. Suze mi i dalje liju niz lice dok hodam kroz grad. Sve oko mene je mutno, prolaznici su kao senke sa kojima se sudaram, ali ja to jedva primećujem. Brišem nos rukavom mantila i čujem coktanje ljudi kada im se nađem na putu. Svi oni žurno jure svojim kućama, svojim navikama i rutini, a ne znaju da se osećam kao u usporenom filmu, ne znaju koliko su mi noge teške, kao da hodam po blatu koje mi je do kolena.

– Kako se oseća tvoja mama sada?

– Ona govori da je dobro, ali nije. Svih ovih dana dok smo čekale rezultate, kroz osmeh je govorila da joj nije ništa i da će par tableta sve srediti. Ne znam samo da li je ubeđivala sebe ili mene u to – prošapćem kroz suze.

– Ja ne mogu da se smirim. Sofija, ne znam kako da izdržim sve ovo...

Tišina se proteže između nas. Njeno prisustvo uvek je bilo utešno, ali sada čak ni njene reči ne mogu da zaustave osećaj potpune nemoći koji me obuzima.

– Nisi sama, Katja. Znaš to, zar ne? – njene reči su tihe, ali odlučne.

Na trenutak se osmehnem kroz su jer znam koliko mi je Sofija značila svih ovih godina. Od prvog dana kada smo se upoznale u vrtiću ona je bila uz mene.

Prisećam se kako je izgledala – mala sa kovrdžavom plavom kosom i krupnim plavim očima. Uvek je bila debeljuškasta i to joj je davalo neku toplinu. Prišla mi je tog dana u vrtiću dok sam sedela sama u uglu i ponudila mi svoju omiljenu igračku. Nikada je neću zaboraviti.

– Sećaš se kako smo se upoznale? – pitam je i na usnama mi se razleže slabašan smešak – Uvek si bila glasna i puna energije, a ja... ja sam bila povučena. Nisi me ispuštala od tada.

– Naravno da se sećam – kaže a ja zamišljam njen osmeh sa druge strane linije – Uvukla sam te u sve svoje nevolje, a ti si me uvek smirivala kada bih se previše uznemirila.

Prava ekipa.

– Ti si uvek bila moje rame za plakanje - kažem kroz suze. – A sada... sada si opet tu i ne znam šta bih bez tebe.

Smešno je kako uspomena na naše detinjstvo uspeva na trenutak da ublaži bol. Sećam se kako smo kao deca trčale kroz park, pravile venčiče od cveća i kako je ona uvek znala da me nasmeje čak i kada sam bila najtužnija.

– Ali sada.. – Sofija me polako vraća u stvarnost – Kako će tvoj tata reagovati na sve ovo?

Tata. Kada čujem tu reč, srce mi se stegne. Kako je to imati oca, a ne samo figuru? Kako je to imati svog junaka? Kralja? Ja imam oca – obezbedio mi je sve što mi treba, ali ništa od toga nije moglo popuniti onu prazninu u meni. Tu je, a kao da ga nema. Pokušavam da dođem do njega, da ga razumem, ali svaki put naidem na hladan zid. Kao da nikada nisam bila dovoljno važna, dovoljno vredna njegove pažnje. Njegove pohvale su

prazne, bez osećaja. Kao da ljubav prema meni nije prirodna, već nešto što moram da zaradim. Pitam se kako bi bilo da me je samo jednom pogledao i video stvarno, ne kroz svoje ambicije i uspehe, već onako kako dete želi da ga otac vidi. Ali taj pogled nikada nije došao i sada više ne znam ni da li bih ga prepoznala ako bi se ikada dogodio.

– Ne verujem da će ga ovo pogoditi – kažem tiho.

Nikada nismo bili prava porodica. Osećam kako mi srce kuca sve jače, bolno, dok se prisećam svih godina praznine.

Moj otac, Vukašin Dašev, direktor i osnivač IT kompanije „Dašev“, imperije u IT grani, ugledan je, moćan i ambiciozan čovek. Svi ga cene i poštuju – autoritet u poslu, uvek siguran u sebe. U intervjuima se predstavlja kao porodičan čovek sa savršenim životom, divnom porodicom, ali iza te maske krije se neko potpuno drugačiji. Za njega, porodica je samo još jedna slika za javnost dok kod kuće ostajemo nevidljivi, tek senke u njegovom savršenom svetu.

– Nikada nije bio prisutan, ne onako kako mi je trebao. Znaš i sama da je tokom čitavog mog detinjstva bio strog, hladan, uvek zauzet. Nikada nije znao da kaže lepu reč, nikada da me uteši. Ponekada bih želela da je mogao samo da bude... da bude tata – da me zagrlji, da mi kaže da će sve biti u redu, ali on to nikada nije umeo.

Pokušavam da obrišem suze, ali one ne prestaju da teku.

– Mama i on – kao da se oduvek mrze. Živimo pod istim krovom, ali oni su čitavog života bili stranci. On nije znao kako da voli ni mene ni nju. A sada, kada mama možda umire...

Sofija je ćutala nekoliko trenutaka, a zatim je tiho rekla:

– Katja, znam da je teško, ali moraš da pokušaš da misliš pozitivno. Još uvek ne znamo sve. Možda nije sve tako crno kako sada izgleda.

– Kako da budem pozitivna? Kako? – brećnula sam se osećajući kako mi frustracija raste u glasu – Sofija, upisala sam poslednju godinu na fakultetu. Puna sam snova i planova, maštam o tome da otvorim svoju apoteku. Sve je delovalo moguće, a sada je sve puklo kao staklo! Ne znam ni da li će mama dočekati moju apsolventsku noć, a kamoli apoteku koju želim da otvorim.

Sofija je mirnim glasom ponovo pokušala:

– Razumem da ti je teško, ali moraš da pokušaš da se držiš. Zbog nje, zbog sebe...

– Ne možeš da razumeš! Nisi ti ta koja mora da joj saopšti ove užasne vesti – glas mi je podrhtavao, a suze mi po stoti put klizale niz lice – Ti nisi ta koja mora da bira šta će biti sa njenim i mojim životom!

Na trenutak je zavladala tišina. Osećala sam je na grudima kao težak kamen.

– Žao mi je – šapnula je Sofija i znala sam da nema više šta da doda. Progutala sam knedlu pa duboko uzdahnula.

– I meni je žao – rekla sam tiho – Izvini što sam svoju tugu i frustraciju prenela na tebe. Približavam se zgradi. Moram da prekinem kako bih se smirila i mirnim glasom mami saopštila vesti.

– Javi mi se kasnije.

Klimnula sam glavom iako Sofija to nije mogla da vidi

– Hoću – a onda sam prekinula vezu.

Stajala sam ispred ulaza u zgradu pritisnuvši hrpu papira uz grudi. Disanje mi je bilo plitko i isprekidano, a prsti su mi drhtali. Vetar je lagano nosio miris kiše niz ulicu dok sam zurila u tlo ispred sebe. Zauvek ću pamtiti ovu oktobarsku noć koja nam menja život iz korena.

– Mamin život nije u mojim rukama – prošaputala sam – ali zašto se onda osećam kao njen dželat?
